

Datum van
inontvangstneming

:

16/07/2024

Zaak C-325/24 [Bissilli] ⁱ**Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie****Datum van indiening:**

2 mei 2024

Verwijzende rechter:

Tribunale Ordinario di Firenze (Italië)

Datum van de verwijzingsbeslissing:

5 februari 2024

Strafzaak tegen:

HG

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

In het kader van een strafprocedure tegen de beschuldigde persoon HG, die in België gedetineerd is, heeft de Tribunale di Firenze (rechter in eerste aanleg Florence, Italië) een Europees onderzoeksbevel (hierna: „EOB”) uitgevaardigd met het oogmerk HG per videoconferentie te verhoren teneinde zijn deelname aan het proces te garanderen en door middel van deze deelname bewijsmateriaal te verkrijgen.

Voorwerp en rechtsgrondslag van de prejudiciële verwijzing

De prejudiciële verwijzing van de Tribunale di Firenze krachtens artikel 267 VWEU betreft de uitlegging van richtlijn 2014/41/EU betreffende het Europees onderzoeksbevel in strafzaken, en strekt ertoe vast te stellen of de beslissing van de Belgische autoriteiten om het EOB te weigeren in overeenstemming is met het Unierecht, teneinde vast te stellen hoe het proces in Italië moet worden voortgezet.

ⁱ Dit is een fictieve naam, die niet overeenkomt met de werkelijke naam van enige partij in de procedure.

Prejudiciële vragen

1. Laat artikel 24 van de [EOB-richtlijn], gelezen in onderlinge samenhang met artikel 3 [van de EOB-richtlijn], toe dat een EOB wordt uitgevaardigd om een in de uitvoerende staat gedetineerde beschuldigde persoon ter terechtzitting per videoconferentie te verhoren, met het doel bewijs te verzamelen door middel van zijn verhoor en met het bijkomende doel zijn deelname aan het proces te verzekeren, in het licht van het bepaalde in **artikel 24** en de **overwegingen 25 en 26**, indien in het bijzonder niet is voldaan aan de voorwaarden voor de uitvaardiging van een Europees arrestatiebevel (EAB) en het recht van de beschuldigde persoon om aan het proces deel te nemen en ook per videoconferentie te worden verhoord om verklaringen met bewijskracht af te leggen, in het nationale recht van de uitvaardigende staat is verankerd?
2. Indien de eerste vraag bevestigend wordt beantwoord, kan de bepaling van **artikel 10** van [de EOB-richtlijn], op grond waarvan de uitvoerende staat de tenuitvoerlegging van een EOB kan weigeren indien de onderzoeksmaatregel in een vergelijkbare binnenlandse zaak niet zou worden toegestaan, aldus worden uitgelegd dat de uitvoerende staat het recht heeft om de tenuitvoerlegging te weigeren van een EOB voor het verhoor ter terechtzitting van een in het buitenland gedetineerde beschuldigde persoon per videoconferentie, in het licht van artikel 24 van die richtlijn, dat de specifieke regeling voor terechtzittingen per videoconferentie bevat waarin de onderzochte weigeringsgrond niet is opgenomen?
3. Moet **artikel 11, lid 1, onder f)**, van [de EOB-richtlijn], in het licht van artikel 47 van het Handvest, aldus worden uitgelegd dat de tenuitvoerlegging van een EOB voor het verhoor ter terechtzitting van een in het buitenland gedetineerde beschuldigde persoon per videoconferentie niet kan worden geweigerd indien de procedurele waarborgen die volgens het recht van de uitvaardigende staat op die videoconferentie van toepassing zijn, in het specifieke geval kunnen garanderen dat de beschuldigde persoon zijn rechten van verdediging en het grondrecht op een eerlijk proces, bedoeld in artikel 47 van het Handvest, daadwerkelijk kan uitoefenen?
4. Kan het begrip „fundamentele beginselen [van het recht] van de uitvoerende staat”, dat overeenkomstig **artikel 24, lid 2, onder b)**, van de [EOB-richtlijn] een speciale weigeringsgrond kan vormen, een beperking stellen aan de uitvoering van elk verzoek om de beschuldigde persoon ter terechtzitting per videoconferentie te verhoren, op grond van een algemene nationale richtlijn die bindend is voor alle uitvoerende autoriteiten, waarbij de bijzonderheden van de specifieke zaak en de op die zaak toepasselijke voorschriften in het nationale recht van de uitvaardigende staat ter waarborging van de rechten van verdediging van de beschuldigde persoon niet worden beoordeeld, of moet de weigering van tenuitvoerlegging daarentegen worden opgevat als een uitzondering die strikt moet worden uitgelegd, met betrekking tot de specifieke procedurele aspecten van

het nationale recht van de uitvaardigende staat of specifieke relevante elementen van de betreffende zaak?

5. Laat artikel 22, lid 1, van de [EOB-richtlijn], gelezen in samenhang met artikel 3 van de [EOB-richtlijn], toe dat een EOB wordt uitgevaardigd voor de tijdelijke overbrenging van de in het buitenland gedetineerde beschuldigde persoon om hem ter terechtzitting te kunnen verhoren, indien dat verhoor volgens het nationale recht van de uitvaardigende staat geldt als een onderzoekshandeling?

Aangevoerde bepalingen van Unierecht

Richtlijn 2014/41/EG van het Europees Parlement en de Raad van 3 april 2014 betreffende het Europees onderzoeksbevel in strafzaken, met name de overwegingen 25 en 26 en de artikelen 1, 10, 11, 22 en 24

Artikel 6 VEU

Handvest van de grondrechten: artikel 47

Aangevoerde bepalingen van nationaal recht

Legge (wet) nr. 67 van 28 april 2014, zoals gewijzigd bij decreto legislativo (wetsbesluit) nr. 150 van 10 oktober 2022.

Codice di procedura penale (wetboek van strafrecht), de artikelen 133-bis en 133-ter. Artikel 133-bis omschrijft het toepassingsbereik van deelname op afstand aan het proces. Artikel 133-ter bevat een aantal regels die in acht moeten worden genomen om ervoor te zorgen dat in geval van deelname op afstand de grondrechten van de partijen en het beginsel van hoor en wederhoor worden geëerbiedigd.

Uitvoeringsbepalingen van de codice di procedura penale, de artikelen 146 en 205-ter. Dit laatste artikel regelt de deelname aan het proces van in het buitenland gedetineerde beschuldigde persoon, die kan plaatsvinden door fysieke aanwezigheid, door middel van tijdelijke overbrenging naar Italiaans grondgebied of, indien daarover internationale afspraken bestaan en afhankelijk van wat daarin geregeld is, via videoconferentie.

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure in het hoofdgeding

- 1 Op 26 februari 2015 heeft de rechter van de preliminaire rechtszitting bij de Tribunale di Firenze strafvervolgung ingesteld tegen HG, die ervan werd beschuldigd vele malen grote hoeveelheden drugs vanuit België in Italië te hebben ingevoerd en een organisatie voor drugshandel te hebben opgericht en beheerd die opereerde vanuit België en vertakkingen had in meerdere Europese landen (Italië, Noorwegen, Duitsland, Nederland). Volgens de aanklager was HG van 2007 tot

en met 2009 een van de leiders van de organisatie en heeft hij de illegale activiteiten van de organisatie gecoördineerd vanuit Antwerpen, zijn verblijfplaats.

- 2 Tijdens het vooronderzoek heeft HG de voorlopige hechtenis die was gelast bij Europees arrestatiebevel (hierna: de „EAB”) in de gevangenis doorgebracht, terwijl hij tevens een in België opgelegde straf uitzat. Op het tijdstip waarop HG in staat van beschuldiging werd gesteld had de rechter-commissaris van Florence hem echter reeds in vrijheid gesteld.
- 3 Tijdens de gerechtelijke fase is HG niet ter terechtzitting verschenen en is tegen hem verstek verleend, aangezien hij van het proces op de hoogte was en werd vertegenwoordigd door een advocaat. De voortgang van het proces werd vertraagd doordat de samenstelling van de Tribunale en de advocaat van HG meerdere malen werden gewijzigd, om ernstige gezondheidsredenen van een getuige en om enkele geldige redenen, en om gezondheidsredenen van HG zelf of van zijn advocaat, waardoor een aantal zittingen niet konden plaatsvinden en het verhoor van de beschuldigde persoon, dat door zijn advocaat was verzocht, werd vertraagd.
- 4 Tijdens de terechtzitting van 24 mei 2022 heeft het openbaar ministerie de Tribunale meegedeeld dat HG sinds 15 februari 2022 gedetineerd was in de gevangenis van Brugge. De Tribunale heeft de partijen gehoord en met hun instemming beslist dat de beschuldigde persoon HG zou deelnemen via videoconferentie en met bijstand van een tolk, en vervolgens een EOB uitgevaardigd voor de terechtzitting per videoconferentie. Op 17 februari 2023 hebben de Belgische autoriteiten de tenuitvoerlegging van het EOB geweigerd, waarbij zij evenwel bevestigden dat HG in België was gedetineerd, niet alleen in voorlopige hechtenis voor een aldaar aanhangige zaak, maar ook voor de uitvoering van een straf.
- 5 Aangezien de detentie van HG in het buitenland inhoudt dat hij een geldige reden heeft om niet te verschijnen, is het in Italië tegen hem lopende proces opnieuw uitgesteld. De Tribunale di Firenze heeft zich tot Eurojust gewend met een verzoek om bijstand in de procedure voor justitiële samenwerking. De Belgische autoriteiten bleven verhoor van de beschuldigde persoon via videoconferentie weigeren en wezen ook het alternatieve verzoek om tijdelijke overbrenging van de gedetineerde naar Italië af.

Korte uiteenzetting van de motivering van de prejudiciële verwijzing

- 6 De verwijzende rechter wijst erop dat in volgens het Italiaanse rechts de beschuldigde persoon niet verplicht is om aan het proces deel te nemen en het stelsel van berechting bij verstek van toepassing is. Volgens het stelsel van berechting bij verstek kan het proces ook plaatsvinden in afwezigheid van de beschuldigde persoon, mits vaststaat dat hij daadwerkelijk op de hoogte is van het proces en dat hij er vrijwillig voor gekozen heeft om niet aan het proces deel te

nemen. De beschuldigde persoon heeft recht om aan het proces deel te nemen, en indien hij van het proces in kennis is gesteld en niet verschijnt wegens toeval, overmacht of een andere absoluut geldige reden, moet het proces bijgevolg worden uitgesteld totdat het beletsel is weggenomen. Een van de geldige redenen om niet te verschijnen is detentie (ook in het buitenland). Indien de rechter geen formele en uitdrukkelijke verklaring van de beschuldigde persoon ontvangt dat hij afstand doet van zijn recht om te verschijnen, moet hij de zitting uitstellen totdat deelname van de beschuldigde persoon mogelijk is.

- 7 De verwijzende rechter merkt op dat wanneer het niet mogelijk is om een EAB uit te vaardigen omdat niet is voldaan aan de vereisten van kaderbesluit 2002/584/JBZ, het enige alternatief is dat een EOB wordt uitgevaardigd om te garanderen dat de in het buitenland gedetineerde beschuldigde persoon aan het proces deelneemt en door zijn deelname bewijsmateriaal wordt verzameld. De verwijzende rechter is bijgevolg van oordeel dat het in de onderhavige zaak uitgevaardigde EOB binnen de werkingssfeer van de EOB-richtlijn valt en het juiste instrument is wanneer de voorwaarden van voornoemd kaderbesluit niet zijn vervuld.
- 8 Na te hebben opgemerkt dat de EOB-richtlijn duidelijk bepaalt dat een EOB kan worden uitgevaardigd wanneer het verhoor per videoconferentie uitsluitend tot doel heeft bewijsmateriaal te verzamelen door de beschuldigde persoon aan het proces te laten deelnemen, vraagt de verwijzende rechter zich af of het evenzeer rechtmatig is om een EOB uit te vaardigen indien de hoorzitting per videoconferentie tevens tot doel heeft de deelname van de beschuldigde persoon aan het proces te verzekeren, zoals in casu het geval is. De verwijzende rechter preciseert eveneens dat de onderhavige zaak verschilt van de thans bij het Hof aanhangige zaak (C-285/23, ██████) waarin moet worden verduidelijkt of een EOB voor het verhoor van een beschuldigde persoon per videoconferentie kan worden uitgevaardigd uitsluitend om de deelname van de verweerder aan de terechtzitting te waarborgen en niet om daarentegen ook bewijsmateriaal te verzamelen.
- 9 De verwijzende rechter is van oordeel dat ook wanneer het verhoor per videoconferentie van een in het buitenland gedetineerde beschuldigde persoon, naast het doel bewijsmateriaal te verzamelen, er ook toe strekt zijn deelname aan het proces te waarborgen, de EOB-richtlijn een rechtsgrondslag voor de gevraagde maatregel biedt indien het nationale recht van de uitvaardigende staat verhoor per videoconferentie toestaat, mits de rechten van de beschuldigde persoon zijn gewaarborgd en onverminderd de mogelijkheid voor de uitvoerende staat om de tenuitvoerlegging van dat EOB te weigeren op basis van de in de EOB-richtlijn genoemde gronden voor weigering van erkenning. Tot slot wijst de verwijzende rechter erop dat het op grond van het beginsel van wederzijdse erkenning uitsluitend aan de uitvaardigende autoriteit staat om op basis van haar nationale recht te beoordelen of de bij het EOB gevraagde maatregel (mede) tot doel heeft bewijs te verzamelen.

A) Argumenten van de Belgische autoriteit

- 10 Bij schrijven van 17 februari 2023 heeft het openbaar ministerie van Brugge op het EOB van de Tribunale di Firenze geantwoord en de tenuitvoerlegging ervan geweigerd, zonder te verwijzen naar een van de in de EOB-richtlijn genoemde specifieke weigeringsgronden, en daarbij uitgelegd dat het verzoek niet ten uitvoer kon worden gelegd omdat: 1) het in België op nationaal niveau voor een beschuldigde persoon niet mogelijk is om via videoconferentie ter terechtzitting te verschijnen. Tijdens een bodemprocedure kunnen alleen bedreigde of in het buitenland wonende getuigen of in het buitenland wonende deskundigen per videoconferentie worden gehoord; 2) artikel 33, § 4, van de Belgische wet van 22 mei 2017, waarbij richtlijn 2014/41/EU in nationaal recht is omgezet, bepaalt dat een beschuldigde persoon per videoconferentie kan worden gehoord mits de beschuldigde persoon daarin toestemt en de tenuitvoerlegging van een dergelijke onderzoeksmaatregel niet strijdig is met de fundamentele beginselen van het Belgisch recht; 3) het gebruik van videoconferenties tijdens bodemprocedures in België thans in strijd is met de eerbiediging van het grondrecht op een eerlijk proces. Daarnaast zou uit arrest nr. 76/2018 van het Belgisch grondwettelijk hof kunnen worden geconcludeerd dat de verschijning van een beschuldigde persoon in voorlopige hechtenis via videoconferentie in strijd is met het recht van verdediging. Tot slot verwijst de Belgische uitvoerende autoriteit naar de richtlijnen die het Belgisch college van procureurs-generaal in 2021 heeft vastgesteld. Volgens deze richtlijnen kunnen buitenlandse verzoeken om een verdachte, beschuldigde persoon of veroordeelde persoon tijdens het proces te verhoren via videoconferentie niet in België worden uitgevoerd omdat: 1) er in België geen rechtsgrondslag is om een beschuldigde persoon per videoconferentie te verhoren teneinde zijn deelname aan het proces te garanderen; 2) de EOB-richtlijn geen rechtsgrondslag biedt voor deze praktijk; 3) er geen geschikte technische middelen zijn om de rechten van verdediging te waarborgen tijdens een verhoor per videoconferentie via een internationale verbinding in België.

B) Overwegingen van de verwijzende rechter over de argumenten van de Belgische autoriteit

- 11 De verwijzende rechter wijst erop dat het openbaar ministerie van Brugge een eerste – algemene – weigeringsgrond heeft aangevoerd, die verband houdt met het feit dat videoconferenties in een vergelijkbare binnenlandse zaak niet kunnen worden toegepast. Daarnaast heeft het een andere – specifieke – weigeringsgrond aangevoerd, te weten dat videoconferenties strijdig zijn met de fundamentele rechten van het Belgisch recht.

i) Algemene weigeringsgrond

- 12 Volgens de verwijzende rechter volgt uit de toelichting van het openbaar ministerie van Brugge dat getuigen en deskundigen in bepaalde situaties weliswaar per videoconferentie kunnen worden verhoord, doch voor de beschuldigde persoon in een proces voor de rechter die hem kan veroordelen de

regel geldt dat hij fysiek aanwezig moet zijn. Uit het feit dat er in de staat van uitvoering een andere wettelijke regeling bestaat voor de wijze waarop getuigen en deskundigen enerzijds en verdachte/beschuldigde personen anderzijds ter terechtzitting verschijnen, volgt dat het eerste punt van het Belgische antwoord moet worden gekwalificeerd als een weigering op de – algemene – grond dat de onderzoeksmaatregel in een soortgelijke binnenlandse zaak niet zou kunnen worden toegepast. De techniek van verhoor per videoconferentie is in het Belgische rechtssysteem namelijk niet onbekend – in dat geval zou die maatregel niet bestaan in het nationale recht –, maar die maatregel is niet van toepassing op het verhoor van verdachte/beschuldigde personen.

- 13 De verwijzende rechter benadrukt dat de uitvoerende autoriteiten weliswaar uitvoering kunnen weigeren van een specifieke onderzoeksmaatregel waarop een bijzondere regeling van de EOB-richtlijn van toepassing is, indien die maatregel „in een soortgelijke nationale zaak niet zou worden toegestaan”, maar dat de betrokken weigeringsgrond niet is opgenomen in artikel 24, waarin de uitvaardiging van een EOB voor verhoor per videoconferentie is geregeld, en dus niet van toepassing is.
- 14 Bovendien wordt in dezelfde brief van het Belgisch openbaar ministerie verduidelijkt dat een videoconferentie voor het verhoor van een beschuldigde persoon volgens de Belgische wet waarbij de EOB-richtlijn in nationaal recht is omgezet, mogelijk is indien aan twee voorwaarden is voldaan: (1) dat de beschuldigde persoon erin toestemt; (2) dat de uitvoering van die onderzoeksmaatregel niet strijdig is met fundamentele beginselen van het Belgisch recht. Volgens de verwijzende rechter kunnen deze twee voorwaarden specifieke weigeringsgronden in de zin van artikel 24, lid 2, onder a) en b), van de EOB-richtlijn opleveren, die derhalve moeten worden onderzocht.

ii) Specifieke weigeringsgronden

- 15 Wat artikel 24, lid 2, onder a), betreft, zijn er geen aanwijzingen dat de beschuldigde persoon niet heeft toegestemd in de hoorzitting per videoconferentie. Het lijkt er dus op dat de Belgische autoriteiten de tenuitvoerlegging van het EOB niet kunnen weigeren indien zij de beschuldigde persoon niet eerst hebben gevraagd of hij toestemt in de hoorzitting per videoconferentie.
- 16 Wat artikel 24, lid 2, onder b), betreft, is er met betrekking tot deze verdere weigeringsgrond geen toelichting gegeven ten aanzien van de specifieke procedurele waarborgen waarin de Italiaanse wet voorziet, en evenmin ten aanzien van bepaalde relevante omstandigheden van de specifieke zaak (zoals het soort delict of de onbeschikbaarheid van technische middelen). De Belgische autoriteiten stellen simpelweg dat het gebruik van videoconferenties tijdens bodemprocedures in België thans in strijd is met het grondrecht op een eerlijk proces in het algemeen. Er zij op gewezen dat het EOB is uitgevaardigd met het oog op het verhoor per videoconferentie van een beschuldigde persoon die in de bij de Tribunale di Firenze aanhangige strafzaak in vrijheid is gesteld. Voorts is in

het arrest van het Belgisch grondwettelijk hof niet verklaard dat een terechtzitting per videoconferentie als zodanig een schending van fundamentele beginselen van het nationale recht vormt.

iii) Eerbiediging van de grondrechten van de Europese Unie

- 17 De verwijzende rechter merkt op dat het voor artikel 11, lid 1, onder f), van de EOB-richtlijn relevante minimumbeschermingsniveau het niveau is dat op Europees niveau is gewaarborgd, en niet dat wat in het nationale recht is vastgesteld. Hij wijst erop dat artikel 6 VEU niet alleen verwijst naar het Handvest van de grondrechten, maar ook naar het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM). In dit verband heeft het Europees Hof voor de rechten van de mens (hierna: „EHRM”) meerdere malen geoordeeld dat de deelneming van de beschuldigde persoon aan het proces per videoconferentie op zichzelf niet in strijd is met artikel 6 EVRM, mits aan bepaalde in de rechtspraak van het EHRM vermelde voorwaarden is voldaan, zodat de beschuldigde persoon zijn rechten van verdediging daadwerkelijk kan uitoefenen en niet wezenlijk wordt benadeeld door de deelname per videoconferentie. De verwijzende rechter wijst erop dat het verhoor per videoconferentie volgens artikel 24, lid 5, onder c), van de EOB-richtlijn plaatsvindt overeenkomstig het recht van de uitvaardigende staat en dat het rechtskader naar Italiaans recht voldoet aan de voorwaarden in de rechtspraak van het EHRM. Bovendien is het duidelijk dat de uitvoerende staat de maatregel weliswaar uitvoert op grond van het recht van de uitvaardigende staat, doch op zijn beurt waarborgt dat aan de voorwaarden van de richtlijn is voldaan, mede in het licht van artikel 24, lid 3 en lid 5, onder a), van de richtlijn.
- 18 De tenuitvoerlegging van dit EOB kan volgens de verwijzende rechter dus niet worden geweigerd wegens onverenigbaarheid met de grondrechten van de Europese Unie, indien niet eerst is nagegaan of de in de Italiaanse wet voorziene procedurele waarborgen voor het verhoor per videoconferentie die in casu van toepassing zijn, verenigbaar zijn met de in de rechtspraak van het EHRM gestelde voorwaarden. Daartoe moet de uitvoerende autoriteit overeenkomstig het beginsel van loyale samenwerking alle benodigde informatie bij de uitvaardigende autoriteit opvragen. Deze conclusie lijkt in overeenstemming met de rechtspraak van het Hof, dat heeft benadrukt – zij het in de context van het EAB – dat er voor de weigering op grond van het gevaar dat grondrechten worden geschonden, elementen aanwezig moeten zijn waaruit blijkt dat de betrokkene een specifiek gevaar loopt.

iv) Tijdelijke overbrenging van de gedetineerde

- 19 Met betrekking tot de uitvaardiging van een EOB voor de tijdelijke overbrenging van de gedetineerde naar de uitvaardigende staat om ter terechtzitting te worden verhoord, wijst de verwijzende rechter erop dat de Belgische autoriteiten opnieuw hebben geweigerd op grond dat de veronderstelling dat het verhoren van de beschuldigde persoon ter terechtzitting geen onderzoeksmaatregel vormt. De

verwijzende rechter merkt op dat de tijdelijke overbrenging van de gedetineerde naar de uitvaardigende staat lijkt te vallen onder de alternatieve onderzoeksmaatregelen, bedoeld in de artikelen 10 en 22 van de EOB-richtlijn. Bovendien is in de Italiaanse rechtsorde de ondervraging van de beschuldigde persoon ter terechtzitting een vorm van bewijs en staat het uitsluitend aan de uitvaardigende autoriteit om te bepalen of de met het EOB gevraagde maatregel volgens het nationale recht een onderzoeksmaatregel vormt. Het beginsel van wederzijdse erkenning zou immers worden ondermijnd indien de uitvoerende autoriteit ter discussie zou kunnen stellen of de gevraagde maatregel volgens het nationale recht al dan niet dient tot bewijsverkrijging en de uitvoering om die reden zou kunnen weigeren. De uitvoerende autoriteit kan de tenuitvoerlegging van deze maatregel derhalve uitsluitend weigeren op basis van de weigeringsgronden van artikel 11 en artikel 22, lid 2, onder a) en b), van de EOB-richtlijn. In deze regeling vormt het geval dat de onderzoeksmaatregel in een soortgelijke binnenlandse zaak niet zou zijn toegestaan, geen weigeringsgrond.

- 20 Indien de gedetineerde geen toestemming geeft [artikel 22, lid 2, onder a)], vormt zijn detentie in het buitenland niet langer een geldige reden om niet te verschijnen, aangezien de beschuldigde persoon door niet te verschijnen te kennen heeft gegeven dat hij het recht om af te zien van zijn recht om te verschijnen heeft uitgeoefend, zodat het proces volgens de regels kan worden voortgezet.
- 21 Wat tot slot de duur van de overbrenging betreft, verzoekt de Tribunale di Firenze om de fysieke aanwezigheid van de gedetineerde voor één terechtzitting of hoogstens voor een klein aantal terechtzittingen, elk met de duur van een dag, bij de planning waarvan rekening wordt gehouden met eventuele voor de Belgische gerechtelijke autoriteit vastgestelde terechtzittingen, zodat de beschuldigde persoon binnen de door België vastgestelde termijn zou worden teruggebracht.